

Arrest

nr. 314 001 van 4 oktober 2024
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in in België.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken in Frankrijk op 11 april 2023 werden genomen vanwege het indienen van een VIB.

Op 9 september 2024 stemden de Franse autoriteiten in met verzoekers terugname conform artikel 18(1) d van de Dublin III-Verordening.

Op 11 september 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: O. voornaam: A. geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer O., A., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 20.08.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te bieden. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij een kopie voor van een taskara met nummer [...]. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 11.04.2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 24.09.2022 en reeds eerder in België op 07.10.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.08.2024. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 4 kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn partner en kinderen momenteel in Afghanistan verblijven. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn vorige procedure in een gehoor op 12.10.2022 dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden verliet. Hij trok te voet en met de auto via Iran naar Turkije. Na ongeveer vier maanden in Turkije trok hij te voet en met de auto verder naar Griekenland waar hij ongeveer een maand bleef. Via onbekende landen kwam hij aan in Servië waar hij drie maanden in een kamp verbleef. Hij trok dan te voet en met de auto verder naar Oostenrijk. Na ongeveer een maand in Oostenrijk ging hij met de trein naar Zwitserland. Daar verbleef hij ongeveer twintig dagen. Vervolgens zette hij zijn reis met de trein voort en kwam hij aan in Frankrijk om vandaar direct met de taxi door te reizen naar België. In een België ontving hij een Dublin beslissing en op 27.03.2023 werd hij naar Oostenrijk teruggevoerd. Hij verklaarde dat hij ongeveer 2 à 3 maanden in Oostenrijk verbleef alvorens hij met de trein via Zwitserland naar Frankrijk reisde. Hij verklaarde dat hij vingerafdrukken afstond in Frankrijk maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij ongeveer 6 à 7 maanden in Frankrijk verbleef alvorens met een taxi terug te keren naar België.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in België in te dienen omdat zijn familie hem zei dat België beter was voor vluchtelingen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat België zijn eindbestemming was.

Op 26.08.2024 werden terugnameverzoeken gericht aan de Franse en Oostenrijkse instanties. Ons verzoek aan de Oostenrijkse instanties werd afgewezen. De Franse instanties stemden op 09.09.2024 in met ons

verzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d'azur.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Volgens de verklaring van de betrokkene wou hij geen verzoek indienen in Frankrijk. Hij stelde dat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Uit dactyloscopisch onderzoek blijkt echter dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Frankrijk werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat België zijn eindbestemming was. Dit doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse instanties stemden op 09.09.2024 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 09.09.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2023 Update", laatste update op 10.07.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 74).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 74).

Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d'azur, , waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur van "des Alpes Maritimes". Gezien Nice de hoofdplaats is van deze prefectuur, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 108.814 plaatsen (pagina 119). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 121). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 121). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in

Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 131). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 132). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties ⁽⁴⁾.

Op 11 september 2024 trof verweerder een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers overdracht aan Frankrijk is voorzien voor 7 oktober 2024. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker op:

“schending van de algemene motiveringsverplichting, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); schending van artikel 17 van de Verordening 604/2013 van 26 juni 2013; schending van artikel 3 van EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest; schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur;”

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Doordat de verwerende partij stelt dat er geen enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als

persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het AIDA rapport aangaande Frankrijk.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf citeert uit het AIDA rapport dd. aangaande Frankrijk (eigen markering):

- "Het AIDA-rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen" (pagina 74).

- Terwijl verwerende partij verzoeker dus wil overdragen aan de Franse autoriteiten op basis van de bepalingen van Verordening 604/2013 en dat verwerende partij dus zelf in de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen.

- Dat verzoeker slachtoffer is geworden van ernstige mishandeling en bedreigingen tijdens zijn eerdere verblijf in Frankrijk. Hij is fysiek - aangevallen en bedreigd door andere migranten in opvangcentra, wat leidde tot trauma's en angst voor zijn persoonlijke veiligheid. Hij heeft geen bescherming gekregen van de Franse autoriteiten of opvangcentra toen hij deze gebeurtenissen rapporteerde. Deze ervaringen hebben geleid tot een diep gevoel van onveiligheid en verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Frankrijk opnieuw slachtoffer zou kunnen worden van dergelijke gewelddadige incidenten.

- "De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ('hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile' - HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (CAES) kennen momenteel een totale capaciteit van 108.814 plaatsen. In het rapport wordt echter opgemerkt dat veel opvangcentra specifiek zijn ingericht voor gezinnen en koppels, waardoor het moeilijk kan zijn voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te krijgen tot deze structuren."

- "Het AIDA-rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes in capaciteit nog steeds bestaan. In de praktijk betekent dit dat sommige asielzoekers mogelijk gedwongen zijn om langdurig in noodopvang te verblijven, of zelfs geen toegang tot opvang hebben, ondanks de inspanningen van de Franse autoriteiten."

- Dat verzoeker dan ook problemen zal ondervinden in Frankrijk voor een adequate huisvesting.

- Terwijl verzoeker verklaard heeft dat hij in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch in Frankrijk gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te staan.

- Dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk beschouwd te worden als een persoon in onwettig verblijf en het voorwerp kan zijn van een uitwijzingsbevel en dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen.

- Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd. Desondanks kunnen er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg belemmeren.

Dat uit de hierboven geciteerde passages uit de bestreden beslissing en uit de bemerkingen ter zake van verzoeker blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Verwerende partij spreekt zich in de bestreden beslissing immers tegen door enerzijds te stellen dat er geen enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren, maar door anderzijds verschillende citaten uit het AIDA rapport m.b.t. Frankrijk te citeren waaruit het tegendeel blijkt.

Verwerende partij heeft derhalve de motiveringsplicht geschonden. "

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“ Tweede onderdeel: schending van artikel 17 van de Verordening 604/2013 en schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Aangezien artikel 17 van Verordening 604/2013 bepaalt dat iedere lidstaat in afwijking van artikel 3, lid 1 van Verordening 604/2013, kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht (sovereiniteitsclausule).

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing echter stelt dat er geen redenen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Doordat de verwerende partij stelt dat er geen enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het AIDA rapport aangaande Frankrijk.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf citeert uit het AIDA rapport aangaande Frankrijk. Verzoeker verwijst hiervoor naar de geciteerde passages in het eerste onderdeel van zijn middel en herneemt de in het eerste onderdeel uiteengezette argumentatie.

Dat uit deze geciteerde passages uit het AIDA rapport blijkt dat er in Frankrijk wel degelijk ernstige problemen zijn voor personen die in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indienen en a fortiori voor personen die aan Frankrijk worden overgedragen cf. de bepalingen van Verordening 604/2013.

Dat verwerende partij gebruik had kunnen maken van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17 van de Verordening 604/2013.

Dat verwerende partij dit niet heeft gedaan in weerwil van de verschillende passages uit het AIDA rapport waaruit blijkt dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet respecteren en zeker niet als het gaat om personen zoals verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen.

Dat verwerende partij derhalve artikel 17 van de Verordening 604/2013 heeft geschonden.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, “Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Dat verzoeker van mening is dat verwerende partij een onredelijke beslissing heeft genomen door geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van Verordening 604/2013.

Nogmaals:

Verwerende partij stelt dat er geen enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het AIDA rapport aangaande Frankrijk. Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf citeert uit het AIDA rapport aangaande Frankrijk.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de geciteerde passages in het eerste onderdeel van zijn middel en herneemt de in het eerste onderdeel uiteengezette argumentatie.

Dat uit deze geciteerde passages uit het AIDA rapport blijkt dat er in Frankrijk wel degelijk ernstige problemen zijn voor personen die in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indienen en a fortiori voor personen die aan Frankrijk worden overgedragen cf. de bepalingen van Verordening 604/2013.

Dat verwerende partij dus wel gebruik had kunnen én moeten maken van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17 van de Verordening 604/2013.

Dat verwerende partij dit niet heeft gedaan in weerwil van de verschillende passages uit het AIDA rapport waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet respecteren en zeker niet als het gaat om personen zoals verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. “

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“ Derde onderdeel: schending van artikel 3 van EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest

Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit is een absoluut recht.

Artikel 4 van het EU Handvest bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen elementen zijn die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verwerende partij stelt ook dat verzoeker zelf geen elementen aanhaalt die wijzen op dit reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het AIDA rapport aangaande Frankrijk.

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing zelf citeert uit het AIDA rapport aangaande Frankrijk. Verzoeker verwijst hiervoor naar de geciteerde passages in het eerste onderdeel van zijn middel en herneemt de in het eerste onderdeel uiteengezette argumentatie.

Dat uit deze geciteerde passages uit het AIDA rapport blijkt dat er in Frankrijk wel degelijk ernstige problemen zijn voor personen die in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indienen en a fortiori voor personen die aan Frankrijk worden overgedragen cf. de bepalingen van Verordening 604/2013.

Dat verwerende partij dus zelf in de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen.

Dat verzoeker heeft verklaard dat hij in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch in Frankrijk gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te staan. Dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk beschouwd te worden als een persoon in onwettig verblijf en het voorwerp kan zijn van een uitwijzingsbevel en dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen.

Dat dus wel degelijk blijkt dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet respecteren en zeker niet als het gaat om personen zoals verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen.

Dat het verstoken blijven van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het verstoken blijven van het verkrijgen van de nodige opvang en medische zorg, onmenselijke en vernederende behandelingen uitmaken.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dus ten onrechte stelt dat er geen elementen zijn die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat verwerende partij derhalve artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU handvest heeft geschonden.

Dat verzoeker van mening is dat zijn middel gegrond is. “

2.3.3. De bestreden beslissing akte is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending daarvan blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.4. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwens-beginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.3.5. Blijkens de bestreden akte heeft verweerder ruimschoots aandacht besteed aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Frankrijk heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Zij heeft daarbij ingezoomd op diverse aspecten die de Franse asiel- en opvangprocedure kenmerken en komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk voormelde bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling in hoofdzaak op het “*Asylum Information Database – Country Report : France – 2023 Update*”, laatste update op 10.07.2024”, waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt. Hierna wordt dit rapport aangehaald als “het AIDA-rapport.”

2.3.6. Verzoeker is een eerste middelonderdeel van oordeel dat passages van het AIDA-rapport die verweerder zelf aanhaalt in de bestreden akte, diens stelling in de bestreden akte onderuit haalt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de “*Italiaanse*” (sic) autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

2.3.7. Verzoeker kan echter bezwaarlijk gevolgd worden in zijn stelling.

Vooreerst, waar verzoeker de passage in de bestreden akte aanhaalt die stelt, “*Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 74).*” gaat hij eraan voorbij dat er vervolgens in de bestreden akte kan gelezen worden: “*Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d’azur, , waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur van “des Alpes Maritimes”. Gezien Nice de hoofdplaats is van deze prefectuur, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven*”. Verzoeker brengt niets in tegen de laatst vermelde overweging die specifiek zijn situatie betreft.

Voort wat betreft opvang, leest de Raad in de bestreden akte : “*In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (“In practice, many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated”, pagina 121). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan (“The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist”, pagina 121). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013*”. Verzoeker betoogt: “*In de praktijk betekent dit dat sommige asielzoekers mogelijk gedwongen zijn om langdurig in noodopvang te verblijven, of zelfs geen toegang tot opvang hebben, ondanks de inspanningen van de Franse autoriteiten.*”

Wat vaststaat is dat volgens het AIDA-rapport het moeilijk kan zijn voor alleenstaande personen om toegang te krijgen tot Franse opvangstructuren. Verzoeker spreekt verweerder echter niet tegen wanneer deze in de bestreden akte opmerkt “*dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven*”. Frankrijk laat dus niet systematisch alleenstaande asielzoekers aan hun lot over. Het is niet omdat Frankrijk net zoals een aantal andere landen in Europa waaronder België, worstelt met de opvang van een grote instroom aan asielzoekers, hierdoor keuzes maakt

en in eerste instantie voorrang verleent aan de opvang van gezinnen en koppels, waardoor sommige alleenstaande personen mogelijks soms in noodopvang moeten verblijven of soms geen toegang tot opvang hebben, dat besloten moet worden dat Frankrijk systematisch tekort schiet in haar verplichtingen neergelegd in Europese regelgeving die aangehaald wordt in de bestreden akte of dat er sprake is van tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken zoals bedoeld in het hogervermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie. Uit het AIDA-rapport kan niet afgeleid worden zoals verzoeker stellig poneert dat hij *“dan ook problemen zal ondervinden in Frankrijk voor een adequate huisvesting”*. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoeker blijkens zijn Dublin-interview van 23 augustus 2024 op de vraag *“Hebt u redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3,§1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen”*, verklaard heeft *“Ik werd goed behandeld in FR”*. Verzoeker maakt thans in zijn verzoekschrift gewag van ernstige mishandelingen en bedreigingen in opvangcentra tijdens een eerder verblijf in Frankrijk. Dit staat dus haaks op voormelde verklaring tijdens zijn Dublininterview. Verzoeker brengt hiervan ook geen enkel begin van bewijs bij zodat de Raad er niet verder op ingaat. De Raad voegt aan dit alles wel nog toe dat niet blijkt dat verzoeker niet zelfredzaam zou kunnen mocht hij bij terugkeer naar Frankrijk een tijdje geen toegang hebben tot opvangstructuren. Blijkens zijn verklaringen kan verzoeker immers zijn streng trekken: hij is al door heel wat landen gereisd nadat hij Afghanistan verliet en is hij al tweemaal vanuit Frankrijk naar België gekomen met de taxi, wat toch wijst op financiële middelen.

Verzoeker haalt voorts aan dat de bestreden akte als volgt zou motiveren: *“Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd. Desondanks kunnen er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg belemmeren”*. Dit is echter geen correcte weergave van de betrokken passage in de bestreden akte die als volgt luidt: *“De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming (“Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers”, pagina 132)”*.

Bovendien stelt de bestreden akte ook nog: *“De betrokkene vermeldt mondeling en zonder aanrijking van een bewijs of een uittreksel uit zijn medisch dossier een pathologie te hebben”*. Ook thans reikt verzoeker geen begin van bewijs aan dat hij medische problemen heeft. Verzoeker haalt dan ook niet de conclusie onderuit in de bestreden akte die als volgt luidt: *“We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Ten slotte bevat het eerste middelonderdeel nog twee “losse flodders”.

Waar verzoeker vooreerst opwerpt, *“Terwijl verzoeker verklaard heeft dat hij in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch in Frankrijk gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te staan”*.

Met zijn simpele opwerping brengt verzoeker de bestreden akte niet aan het wankelen waar ze, steun vindend in het administratief dossier, stelt:

“Volgens de verklaring van de betrokkene wou hij geen verzoek indienen in Frankrijk. Hij stelde dat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Uit dactyloscopisch onderzoek blijkt echter dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Frankrijk werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten”.

Ten tweede werpt verzoeker op: *“Dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk beschouwd te worden als een persoon in onwettig verblijf en het voorwerp kan zijn van een uitwijzingsbevel en dat verzoeker dus wel degelijk het risico loopt om in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen”*.

Met deze simpele aantijging kan verzoeker de volgende passage in de bestreden akte niet aan het wankelen brengen: *“Middels het akkoord van 09.09.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.*

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, en Sébastien Charre, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2023 Update”, laatste update op 10.07.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 74)”.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota is er volgens het AIDA-rapport (p.102) ook geen enkel beletsel om volgende verzoeken om internationale bescherming in te dienen:

Derhalve is het eerste middelonderdeel ongegrond.

2.3.8. In een tweede middelonderdeel werpt verzoeker op dat verweerder had kunnen en moeten gebruik maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17 van de Dublin-III Verordening. Ter ondersteuning verwijst hij naar het ontwikkelde eerste middelonderdeel.

In de bestreden akte kan gelezen worden:

“De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in België in te dienen omdat zijn familie hem zei dat België beter was voor vluchtelingen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat België zijn eindbestemming was”

“Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013”.

“Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”.

Verzoeker haalt deze passages niet onderuit door te verwijzen naar zijn eerste middelonderdeel. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middelonderdeel.

De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 18 april 2024 (zaak C-359/22) gesteld heeft:

“ (...) 38 Bovendien komt uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is op grond van de in die verordening neergelegde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Het gebruik van deze mogelijkheid is overigens aan geen enkele specifieke voorwaarde onderworpen. Die mogelijkheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van voornoemde verordening niet de verantwoordelijke lidstaat [arrest van 30 november 2023, Ministero dell'Interno e.a. (Gemeenschappelijke brochure – Indirect refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, EU:C:2023:934, punt 146 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

(...)

40 In dit verband heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat geen enkele omstandigheid, zelfs niet op het gebied van de grondrechten, een lidstaat ertoe kan verplichten gebruik te maken van deze clausule en om zelf een verzoek te behandelen waarvoor hij niet verantwoordelijk is (zie naar analogie arrest van 14 november 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punt 37, en arresten van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 97, en M.A. e.a., punten 61 en 72).

(...) 47. Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit dat krachtens de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van die verordening is vastgesteld”.

Het tweede middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

2.3.9. In een derde middelonderdeel uit verzoeker ter ondersteuning van het geschonden geachte artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest opnieuw kritiek die reeds kan gelezen worden in het eerste middelonderdeel. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking ervan. De overtuiging van verzoeker dat hij verstoken zal blijven van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, van het verkrijgen van opvang en medische zorg kan de bestreden akte niet onderuit halen wanneer ze, na raadpleging van het AIDA-rapport en rekening houdend met de elementen die verzoekers zaak kenmerken, als volgt concludeert:

“ Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het derde middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. CLAESEN

M. EKKA